

ČERVEN 1940

CÉLINE

Jednoho červnového pátečního rána, několik dnů poté, co Němci vpochodovali do Champagne, se Theo se znepokojeným výrazem v obličejí přiřítíl do domku, v němž s Céline bydleli.

„Už jsou tady, ve Ville-Dommange!“ vyhrkl. „Němci! Pojď rychle!“

Céline se zmocnil strach. Věděla, že to přijde, protože Němci plenili okolní města už od začátku týdne, kdy vtrhli do kraje. Držela se naděje, že jejich malou vesnici nějakým zázrakem přehlédnou, ale to byla samozřejmě hloupost. Dobyvatelé budou žádat svou kořist – v tomto případě nekonečné řady lahví nejlepšího šampaňského, které byly uloženy v temných sklepích pod celou oblastí. Ale co když Němci jdou i po něčem jiném? Co když sem vpadnou, protože vědí, že je poloviční Židovka? „Měla bych se schovat?“ zeptala se.

„Tohle není kvůli tobě,“ reagoval okamžitě Theo a sraštil obočí. „Děje se to ve všech vinařských domech. Dokud budeme dělat, co nám řeknou, nic nám nehrozí. Ale pojď, Céline, právě teď nás potřebuje Michel.“

S tím musela souhlasit, zvláště když pomyslela na to, jak velkoryse se k nim Michel vždycky choval. Když Theo před čtyřmi lety, hned potom, co se s ní v Nuits-Saint-George oženil, zažádal o místo hlavního sklepmistra v *Maison Chauveau*, měl už za sebou odmítavou odpověď od několika velkých vinařství v Remeši s odůvodněním, že se svému řemeslu naučil v Burgundsku, a nikoliv v Champagne. Ale Michel to nepovažoval za důležité. „Jste zkušený vinař, to je jasné,“ řekl, když si prohlédl jeho reference a na zkoušku s ním prošel ochutnávání a míchání vín. „Každé vinařství by mohlo být šťastné, když vás získá.“

A tím bylo rozhodnuto. Michel jim jako součást Theova platu nabídl domek bývalého správce jen padesát metrů od zámku a Theo nabídku přijal. Michel byl od samého začátku mimořádně velkorysý a choval se k nim jako ke členům rodiny. Často je zval do svého mnohem rozlehlejšího domu na nedělní obědy nebo na nejrůznější oslavy. Nějaký čas byli Michel a Theo skoro jako bratři, ale od té doby, co byla v září vyhlášena válka, Céline pozorovala, že mezi nimi vzniká jakýsi odstup. Theo se pokoušel předstírat, že se nic neděje, zatímco Michel byl odhodlán dívat se do budoucnosti zpřímá, i když sejevila hrozivě a nejistě. Nikdy by to nahlas neřekla, ale byla přesvědčená, že Michel má pravdu.

A tak si navzdory divoce tlukoucímu srdci a zpoceným dlaním uhladila vlasy a přiměla se k úsměvu. Měla už na sobě obléčení do práce – montérky a pracovní boty a přes tílko zapnutou bílou bavlněnou blůzu. S Theem měli v plánu jít do nedalekého vinohradu podívat se na rašící výhonky révy, ale bylo jasné, že to bude muset počkat. „Dobře,“ souhlasila. „Tak pojďme.“